

[Aase Olesen]

de forbrug – det, at folk, når de har et eller andet beløb til rådighed til forbrug, så ikke nøjes med at forbruge præcis beløbet, men forbruger dets låneværdi.

Vi vidste godt, at det var meget vanskeligt at gribe ind over for lån. Der er to problemer, og det er meget tekniske, men helt afgørende problemer. Det ene er, at vi kun ønsker at gribe ind over for det private lånefinansierede forbrug, ikke erhvervslåne. Det andet, at vi har liberaliseret kapitalbevægelserne og derfor næsten altid løber ind i, at ligegyldigt hvordan vi vil regulere danske lånekilder, så ville lånestrømmen gå udenom og gå til udlandet. Enhver kan låne i udlandet, blot man er momsregistreret.

Herved har man også fået beskrevet problemerne for S og SF. Det er nemt for SF at komme med ændringsforslag, for de siger: vi kommer med ændringsforslag; det gør ikke noget, at beskatningen rammer erhvervslivet, så er man fri for at skille mellem private og erhvervslån. Det er det ene.

Og det andet, som vi hørte lige for lidt siden, er, at SF siger: jamen hvis der er noget i vejen med liberaliseringen af kapitalbevægelserne, må vi jo gøre noget ved det.

Det ønsker vi ikke, det ønsker regeringen ikke, og jeg har ikke fået svar på mit spørgsmål til hr. Lykketoft om, hvorvidt Socialdemokratiet ønsker det. Men jeg tror ikke, Socialdemokratiet ville ændre på disse regler, selv om man havde mulighed for det.

Dermed er konstruktionen med at begrænse lån ved at regulere og registrere långiveren et flop. Så er der simpelt hen et kæmpehul i det forslag, og det er selvfølgelig derfor, hr. Lykketoft ikke har beskæftiget sig mere med den ordning. Det er blevet til halvanden linje i en betænkning.

Men hvis der i den times tid, hvor Det Radikale Venstre altså holdt gruppemøde, har været åbenbart geniale løsninger fra Socialdemokratiet, beklager vi meget. Men vi har dog set en del til hinanden, så man kunne jo være kommet til os med forslaget, hvis det er det, vi er gået glip af.

Vi må altså konstatere, at vi har stået over for regeringens udspil, og at der ikke har været noget rimeligt eller realistisk alternativ, og vi meldte fra starten, at vi var enige i sigtet; det var faktisk det, vi havde bedt om allerede i marts og tidligere.

Vi var også samtidig klar over, at der ville være en vis vilkårlighed i sådan et indgreb – det er der ved enhver afgiftslov og enhver ændring af skattelove – og at der ville være en række tekniske problemer.

Jeg påpegede ved førstebehandlingen, at det var uacceptabelt, at lån til andelsboliger ville komme ind under afgiften. Det har vi fået rettet, og der er yderligere en rettelse på vej vedrørende lån til boligindskud, hvor man låner med kommunegaranti.

Vi ønskede at undersøge muligheden af, at folk, som har disponeret i tillid til gældende lov, kunne komme ind under en eller anden form for gældsafvikling, og det er strandet på sondringsproblemer og definitionsproblemer. Det kan ikke lade sig gøre, uden at der ville kunne spekuleres meget i det.

På samme måde har vi som bekendt beskæftiget os en masse med, om man kunne udelukke afgift af renter på gamle lån, dvs. lån optaget før den 7. oktober 1986, og det har vist sig teknisk at være umuligt.

Samtidig foreslog jeg ved førstebehandlingen i konsekvens af det, statsministeren havde sagt ved åbningsdebatten om, at denne kur ikke handlede om at få penge i statskassen, men om at fremme opsparring, da at konvertere renteaftgiften til en opsparring.

Vi havde – det skal ikke være nogen hemmelighed – meget gerne set en ordning, der var på mere end ét år. Det har regeringen ikke ønsket – med den argumentation, at man frygtede for effektiviteten i indgrebet. Vi har måttet acceptere det ene år.

Men jeg vil da godt sige til hr. Lykketoft, at hvis vi havde haft nogle flere stemmer med os i baglommen, kunne det godt være, at regeringen havde lyttet noget mere til os.

Der er jo en dag efter denne, også en valg-dag. Jeg synes, der kan være god grund til overhovedet principielt at overveje det synspunkt, som ligger bag forslaget, som bestemt ikke er nogen fiks idé. Når man nemlig skal begrænse forbruget og samtidig fremme opsparringen, jamen så det da lige for, at den straf, man skal have for at have brugt for meget, passende kan bruges til lige præcis det, man ønsker at opnå, nemlig opsparring.

Jeg synes faktisk, at Socialdemokratiet skulle have ofret det lidt mere overvejelse i stedet for blot at gøre nar af et forslag. Vi havde som sagt meget gerne udstrakt den